

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4254/2025
26.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Цокић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Сретко Ћирић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 309/2024 од 20.11.2024. године, у седници одржаној 26.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против става првог изреке пресуде Вишег суда у Неготину Гж 309/2024 од 20.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против става првог изреке пресуде Вишег суда у Неготину Гж 309/2024 од 20.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П 6/2023 од 08.10.2024. године, ставом 1. изреке, делимично је, као основан, усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени ББ из ... да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 60.000,00 динара и износ од 40.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, 08.10.2024. године па до исплате, док је део тужбеног захтева за износ преко досуђеног а до траженог износа од 140.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа и до траженог износа од 130.000,00 динара на име претрпљеног страха, са законском затезном каматом на те износе почев од пресуђења до исплате, одбијен као неоснован. Ставом 2. изреке, делимично је као основан усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезана тужена ВВ из ... да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења 08.10.2024. године па до исплате, док је део тужбеног захтева за износ преко досуђеног а до траженог износа од 150.000,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од дана пресуђења па до исплате, одбијен као неоснован. Ставом 3. изреке, тужени су обавезани да солидарно тужиљи накнаде трошкове парничног поступка од 301.500,00 динара.

Виши суд у Неготину је, пресудом Гж 309/2024 од 20.11.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужиле и тужених и потврдио пресуду Основног суда у Мајданпеку П 6/2023 од 08.10.2024. године, у ставовима 1 и 2 изреке. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка садржана у ставу 3 изреке, па је предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање у укинutom делу.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се рамотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужених прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужили на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа и на име страха. Побийана пресуда, којом је тужбени захтев тужиле делимично усвојен, заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужени ББ, 04.02.2021. године, у ходнику зграде где странке живе, вређао тужилу, док је тужена ВВ, истом приликом, тужилу одгурнула рукама у пределу леђа, па је тужили новчана накнада нематеријалне штете призната применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима. Тужени у ревизији не указују на разлоге због којих би њихова ревизија била изузетно дозвољена у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ указују на погрешну примену материјалног права. Међутим, за примену института посебне ревизије, није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужених није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужиља је тужбе против тужених у парницама које су спојене ради једновременог расправљања поднела 30.12.2022. године, тако што је вредност предмета спора у односу на туженог ББ 270.000,00 динара, а у односу на тужену ВВ 150.000,00 динара, па је поступак вођен по правилима за спорове мале вредности.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић